

Läkitus meie Issanda ja Päästja Jeesus Kristuse sündimise pühal

Issanda aastal 2023

Meie Päästja, Päevatõusmine Kõrgelt,
tuli ülevalt meie juurde
ja meie, kes pimeduses ja surmavarjus istusime,
leidsime tõe...
(Kristuse sündimise eksapostilaar)

Pühitsetud valitsejad, armsad vennad, Tartu piiskop Eelija ning Pärnu ja Saare piiskop Aleksander,
kallid preestrid ja diakonid,
auväärased arhondid,
minu südamele armsad meie püha kiriku liikmed!

Jõulusõnum ei ole suunatud ainult inimkonnale üldiselt. See on eeskätt suunatud igale inimesele eraldi. See sõnum jõuab iga hingeni ainulaadsel ning erakordsel viisil. Ma võin siinkohal öelda, et rõõm Kristuse sündimise üle puudutab meid kõiki väga lähedalt, isiklikult: see on eelkõige suur rõõm, mida on kuulutatud justnimelt minule. Jeesuslaps sünnib sõimes isikliku annina just minu jaoks.

Kui ma püüan olla ustav valgusele, mille Jumal mulle sel öösel annab, siis otsustan ma olla tõeline, olla valmis andma tunnistust „valgusest, mis valgustab iga inimest, kes maailma tuleb“ (Jh 1:9), nõnda nagu me seda kuulutame oma jumalateenistustel. See jumalik valgus juhib ja aitab mind, vaatamata minu rumalusele, sõimes magava lapseni. Seda mitte ainult minu mõtetes, vaid kõigis elu olukordades. Veelgi enam, mitte ainult ühe korra, vaid iga kord, kui see on vajalik.

Enne kui läheme edasi, vaadagem, mida kirjutab Aleksandria püha Atanaasi Jumala Sõna lihakssaamisest:

„Jumala Sõna, ilmihutu, kadumatu ja surematu tuleb meie sekka. Ta ei olnud ka enne meist lahus, sest Ta oli ligi igale osale oma loodust. Ta täitis kõik kõikjal, sest Ta oli koos oma Isaga. Kuid Ta tuleb meile näitama oma armastust meie, inimsoo, vastu... Ta tunneb kaasa meie nõrkusele, Teda häirib meie allakäik ning Ta ei suuda taluda surma võimu meie üle. Et takistada oma loodu hukkamist, et Tema Isa tehtud töö inimeste loomisel poleks kasutu, siis Ta võtab ka endale ihu, mis ei erine meie omast. Ta ei võtnud enesele mistahes ihu üksnes selleks, et end nähtavaks teha. Just Neitsis ehitab Ta enesele ihu kui kohaloleku templi, mille Ta valib oma ilmutamise vahendiks.“

Ma tahaksin teile tutvustada ka ühe tundmatu kirjamehe mõtteid seoses Kristuse tulemisega meie juurde:

„Kui meie suurim vajadus oleks olnud haridus, oleks Jumal meile saatnud õpetaja.
Kui meie suurim vajadus oleks olnud tehnoloogia, oleks Jumal meile saatnud inseneri.
Kui meie suurim vajadus oleks olnud raha, oleks Jumal meile saatnud pankuri.
Kui meie suurim vajadus oleks olnud meelelahutus, oleks Jumal meile saatnud koomiku.
Kui meie suurim vajadus oleks olnud tervis, oleks Jumal meile saatnud arsti.

Kuid meie suurim vajadus oli andestus. Seega Jumal saatis meile Päästja.“

Ja selleks läheb Ta kuni millegi uskumatu ja kujuteldamatuni: „Sõna sai lihaks“ (Jh 1:14). Jumal sai inimeseks. Jeesus, saades inimeseks, tuli elama meie elu. Meie olemasolu usklikena, nii praegune kui ka igavene, sõltub sellest evangelistide Matteuse ja Luuka kuulutusest: täna sündis igaühe meie jaoks Päästja, Tema on see laps ja Tema on Jumal. Selle tõestus on vägagi segane: „Te leiate lapsukese mähitud ja sõimes magavat“ (Lk 2:12), nii seletas ingel karjastele. Märk sellest, et Ta on Jumal?... Selleks oluks vaja trompeteid, välku, relvi, rahvahulki. Lühidalt, kogu tavapärast saginat, mis saadab vägevaid.

Jumal muidugi on vägev...Kuni Ta saab tulla vaesuses ja vaikuses. Just Petlemmas algab teekond, mille ees kõik muud teekonnad kahvatuvad: kellestki saab inimlikult Jumal ja jumalikult inimene. Sõimes sündimine kuulutab Jeesuse soovi, et Teda arvataks kõige vaesemate, kõige kehvamate, puudust kannatajate, haigete, kinnipeetute, patuste hulka. Ühesõnaga kõigi nende hulka, kes kannatavad, kes on hüljatud, tagakiusatud, põlatud, tõrjutud!

Paljudele meie seast on väga raske sellest kinni pidada. Paljud ei usu ega tunnista, et Jeesus Naatsaretist võiks olla Jumala Poeg, lihakssaanud Jumal, Jumal, kes võttis vastu meie ihu, meie rõõmud ja kannatused, meie surma. Nad jäävad oma mõtete pimedusse, sest nad pole mõistnud valgust, mille Jeesus nendeni toob – tõelist valgust, mis särab maailmas. Uskumine Jeesuse Kristuse jumalikkusesse tähendab Teda usaldada ning soovi armastada nagu Tema. Just seetõttu kutsutakse meid, kes me oleme Tema vastu võtnud, tooma see tõde kõigini, kellega me läbi käime ning kes huvituvad ja keda võib-olla köidab meie pühendumine Jeesusele Kristusele. Kuni selleni, et nad ühel päeval saaksid öelda: „Sa pöörad mind peaaegu oma Jumala poole!“

Meil on vaja kogu Jumala jõudu, halastust ja andestust, et me saaksime sõna otseses mõttes Jumala armu juurde tagasi. Jumal annab selle uue võimaluse oma sündimise päeval. See on meile antud ainulaadne pääsemisvõimalus. See on meie lunastuse täielik ja sügav tõelisus, mille saatis korda Jeesus Kristus.

Selleks peab meie süda valima halastuse, Jumala armastuse. Süda ei saa seda muul moel teha, kui Jeesus ei tule täitma neid kuristikke, mis eraldavad inimest Jumalast: kuristikke, mis ütleavad Talle „ei“, kuristikke, mis võõrandavad meid üksteisest, kuristikke, mis ei rebi meid üksnes üksteisest lahti, vaid rebivad meid sügavalt lahti me endi olemusest.

Leidku jumalik Petlemma laps meie südames ja kõigis avatud südames rohkelt õiglust, armastust, rahu ja kindlat lootust. Aamen!

+Stefanus,
Tallinna ja kogu Eesti metropoliit,
Püha Sinodi esimees

